

Til 2. Kontoen er forhøjet med 72 Kr. i Anledning af, at det har vist sig nødvendigt at forhøje hver af de 3 Stupigers Løn med 2 Kr. maanedlig, for at Institutet fremdeles kan sikre sig godt og paalideligt Tjenestetjyende.

Til 3—4. Som i Finansloven for 1898—99.

Til 5. a. Beløbet er nedsat med 500 Kr. paa Grund af Elefantallets Nedgang.

Til 5. b. Her er opført det ved Finansloven for 1898—99 bevilgede Beløb 2,400 Kr. til sædvanlig Bygningsvedligeholdelse; jfr. Bemærkningerne til Finanslovsforslaget for 1898—99.

Til 5. c.—11. Samme Beløb som i Finansloven for 1898—99.

Til 12. Den paagældende nye Udgiftspost: „til Døvtummelæreres Uddannelse“, er efter Indstilling fra Direktøren for de lgl. Døvtummeinstitutter og Forstanderen for Institutet i Kjøbenhavn opført med et Beløb, som svarer til Renten af det i Anmærkningerne til Indtægtspost 1 omtalte Legat til Institutet.

Ordblyden i det paagældende, af Enkefru Peterjen i 1850 oprettede Testamente gaar kun ud paa, at Kapitalen 4,000 Kr. skal tilfalde „Institutet for døvtumme i Kjøbenhavn“. De nærmere Bestemmelser om Rentens Anvendelse ere altsaa overlade til Institutets Bestyrelse. Under de nuværende Forhold, da Institutets Budget opføres paa Finansloven, vil det være nødvendigt paa denne at indsette en Bestemmelse om Brugen af Legatet, naar Hensigten med dets Oprettelse overhovedet skal fyldestgøres. Det vil nemlig være klart, at hvis man indskrænker sig til at lade den aarlige Indtægt opføre paa Budgettets Indtægtsfide, som foran foreslaaet, opnaas der ikke andet end en ubetydelig Besparelse paa det Tilskud, hvormed Statskassen dækker Institutets aarlige Underskud. Tanken med at skænke Døvtummeinstituttet den omhandlede Sum har selvfølgelig ikke været den, at en saadan Omvej at lade Statskassen tilflyde en Fordel, men at yde et Bidrag til Døvtummefagens Fremgang, og i Betragtning af Forholdene paa den Tid, da Testamentet blev oprettet, er det fuldkomment forklarligt, at der ikke er brugt omstændeligere Udtryk for at forebygge Misforstaaelse. I 1850 havde Døvtummeinstituttet endnu intet fast Tilskud af Statskassen; det er først i Finansloven for 1859—60, at dets Budget findes opført med Specification, og først fra Finansaaet 1863—64 er dets Underskud hvert Aar blevet dækket af Statskassen.

Med den Anvendelse af Legatrenten, som her bringes i Forslag, har man haft for Øje at Læreruddannelsen er den eneste af de under Døvtummeinstitutternes Omraade henhørende Opgaver, som der ganske savnes særlige Midler til at opfylde. Ege saa lidt som der paa Finansloven er givet nogen Bevilling til dette Øjemed, er der ad anden Vej truffet særlige Foranstaltninger for Uddannelsen af Døvtummeinstitutternes Lærerpersonele, saaledes som f. Eks. i Sverig, hvor der findes et Seminarium for Døvtummelærere. De vordende Lærere have derfor i Reglen kun almindelig Seminarienuddannelse og ere henviste til gennem den Vejledning, der ydes dem af Institutternes Forstandere og Lærere, at skaffe sig de specielle Kundskaber og Færdigheder, som ere nødvendige for deres Væring. Under disse Omstændigheder er der Trang til en Bevilling som den her foreslaaede, og naagte det omhandlede Beløb er saa lille, vil det kunne være til ikke ringe Nytte; men iøvrigt maa bemærkes, at Beløbet kan ventes i en ikke fjern Fremtid at blive suppleret til en for Øjemedet passende Størrelse ved et lignende testamentarisk Legat som det her omhandlede, altsaa uden Udgift for Statskassen.

Den ompurgte Bevilling tænkes nærmest at blive anvendt til Anstafvelse af specielle Haandbøger, til Honorarer for instruktive Foredrag og Demonstrationer, til at støtte vordende Døvtummelærere under deres Uddannelse og til lejlighedsvis at give Lærere og Lærereinder Rejseunderstøttelse, for at de kunne gøre sig bekendt med andre Institutter baade i Ind- og Udlandet. Angaaende det sidst nævnte Øjemed finder man Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at det i de senere Aar efter det derom fra Rigsdagens Side udtalte Ønske er gjort til Regel, at Understøttelser til Studierejser for Døvtummelærere udelukkende afholdes af den paa Finanslovens § 21 VI. A. 5 opførte almindelige Bevilling til Rejseunderstøttelser for Lærere og Lærereinder, og at de Beløb, som maatte være beparedede paa Døvtummeinstitutternes Konti for Ekstraudgifter, ikke anvendes til det nævnte Øjemed. Dette har haft til Følge, at Rejseunderstøttelser kun yderst sparsomt og langtfra saa ofte som ønskeligt kunne tilstaaes Døvtummelærerne, for hvis Uddannelse det i særligt Grad har Betydning, at de